

ÖLANDSMÖRKRET

JOHANNA MO

DÄR LJUSET ÄR

SPÄNNINGSROMAN
ROMANUS & SELLING

JOHANNA MO

Där ljuset är

**ROMANUS
& SELLING**

Romanus & Selling
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@romanusochselling.se
www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89771-77-2
Copyright © Johanna Mo 2025
Enligt avtal med Grand Agency AB
Omslagsform: Sofia Scheutz
Tryck: ScandBook, EU 2025
Första tryckningen

Prolog

Metallbågen piper när jag kliver igenom och jag stannar till, försöker klura ut vad som har fått den att låta. Huvudet är blankt. Motståndet tränger undan allt. Jag vill inte vara här. Nej, jag vill inte att vi ska vara här. Det har gått sju veckor sedan rättegången avslutades och fem sedan domen föll.

Sirenerna som tjöt då vi satt ute på den isiga stentrappan. Ljusen som närmade sig mellan träden. Jag blundar, vrider mig bort från minnet. Ögonblicket inne i huset då skallbenet krossades, då du fortsatte att sparka.

”Kom”, säger en röst.

När jag öppnar ögonen vinkar den kvinnliga vakten fram mig. Munnen ler men blicken är irriterad. Detta är inte en flygplats. Inte en port till semestrar och jobbresor. På andra sidan finns bara mörker.

Vakten drar en apparat längs min kropp. Vid midjan reagerar den. Kanske på skärpet. Jag har tappat i vikt de senaste månaderna och byxorna stannar inte uppe utan hjälp längre. Men apparaten verkar inte ge något svar.

”Jag behöver utföra en ytlig kroppsbesiktning”, säger vakten.

Hon leder in mig i ett litet rum, och jag får intrycket att hon gör detta delvis för att förnedra mig, trots att jag bara är en

besökare. Ändå klagar jag inte. Jag förtjänar inte bättre. Långsamt klär jag av mig. Jag har aldrig känt mig så utlämnad som när jag står där helt naken. Med kritisk blick synar vakten min kropp, ber mig snurra runt, visa fotsulor, armhålor och handflator. Efter en stund ger hon mig tillåtelse att klä på mig igen.

Jag förs till ännu ett rum där jag tvingas vänta. Två stolar och ett bord. Vita väggar som pressar sig närmare. Precis som inne i huset. Jag kastas tillbaka dit oftare än jag skulle önska. Jag vet vad som ligger framför fötterna och jag vill inte titta, men hur jag än kämpar är det omöjligt att låta bli. Paniken är densamma varje gång. Kroppen som inte rör sig. Blodet som rinner ut på det nötta linoleumgolvet.

Först när dörren öppnas slipper jag ifrån. Du kliver in och jag vill resa mig och skrika förlåt, förlåt, förlåt – men det gör jag inte. Oförmågan faller över mig som tungt, snöblandat regn. Att du sitter här är helt och hållet mitt fel, och jag måste försöka fixa åtminstone detta.

Fem månader tidigare

Fredag 20 december

Kapitel I

NATALIE

Bensinmacken glödde som en cigarett i vintermörkret och lockelsen blev för stor. Natalie svängde av motorvägen, in på parkeringen. Efter ett uppehåll på över tio år hade hon börjat röka igen för några månader sedan. Träning hade varit ett bättre sätt att hantera stressen, men att göra rätt val var inte längre hennes starka sida.

Trots att hon inte ens nått Linköping än, och hade mer än halva resan kvar, var det redan andra gången hon stannade. Hon var inte överdrivet ivrig att komma fram. Vid förra stoppet hade hon lyckats stå emot röksuget.

På parkeringen fanns en handfull bilar. Ändå tog Natalie sikte på platsen bredvid en röd Toyota. Händerna var darriga och hon behövde Toyotan som lots. Parkeringsrutans linjer var begravda i snön. Hon kom för nära, och försökte lösa det genom att fortsätta framåt men svänga ratten ännu mer. Kopplingen mellan vad ögonen såg och vad hjärnan drog för slutsatser glappade. Natalie tog körkortet några dagar efter att hon hade fyllt arton, det var sjutton år sedan nu. Efter flytten till Stockholm hade hon knappt kört alls. Hyrbilen stötte emot Toyotan och hon tryckte till på bromsen, slet över spaken till back. Hon utstötte små ljud för att inte höra hur bilarna gnisslade

mot varandra när hon backade ut för att köra in igen. Helvetes jävla skit.

När hyrbilen stod någorlunda rakt och på lagom avstånd till bilen bredvid skyndade Natalie ut och runt, samtidigt som hon försökte mota undan hur kvällstidningarna skulle gotta sig: *Deckarförfattare kvaddade bil på parkering*. Det senaste besöket i morgonsoffan hade lett till så många positiva inlägg i sociala medier att det krävdes en motvikt.

Baklyktan var krossad och det fanns en buckla vid den bakre dörren. Men så hann hjärnan ikapp. Det kunde inte vara hon som hade gjort det där, det låg inget glassplitter nedanför den förstörda lyktan. Toyotan hade krockat, men tidigare och med något helt annat.

Natalie gick närmare och upptäckte ett skrapmärke bredvid bucklan, små fläckar av grå lack i allt det röda – antagligen från hennes bil. Märket var så litet att det knappt syntes i den övriga förstörelsen, och hon bestämde sig för att strunta i det. Hon orkade inte ta på sig ansvaret.

Det kändes som om någon tittade och Natalie kastade upp blicken. Den enda som syntes till på parkeringen var en person med bortvänt huvud, halvvägs mellan henne och bensinmackens dörr. Hon borde inte ha ställt sig så långt ifrån. Kylan nöp i varenda kvadratmillimeter blottad hud. Hon hade varken mössa eller vantar och det var minst tio minusgrader. Dunjackan hade varit bättre än den figursyddas kappan från NK, som hon tröstat sig med efter ett jobbigt möte med förläggaren. Då hade hon fått plats med en tröja under.

Natalie stoppade ner händerna i fickorna och skyndade mot bensinmackens dörr, mot ljuset och värmen. Så snabbt hon vågade för den hala, hårt packade snön. Hon passerade det bortvända huvudet som tillhörde en man i nopprika mjukisbyxor och parkas med pälskantad huva. Han tankade en rostig

BMW medan kvinnan i passagerarsätet sov. Det var den halvöppna munnen och det osmickrande dreglet som avslöjade att hon inte bara blundade. Hon hade lagt en kudde mot rutan. En vit byrå fyllde baksätet, någon centimeter från kvinnans huvud. Det såg riskabelt ut. Om bilen krockade ... Kanske fanns det en historia här. Natalie hade inte börjat på manuset hon redan skulle ha skickat in. Eller hon hade börjat flera gånger, men varje gång fastnat och blivit tvungen att slänga allt. Förläggaren hörde av sig med jämna mellanrum och frågade hur det gick, och hon svarade alltid att hon nästan var klar.

Natalie nådde dörren och ryckte upp den, ansträngde sig för att stänga ute ”Jingle bells” som spelades på hurtigt hög volym. Äntligen var värmen hennes. Hon stod ett tag och ömsom knöt nävarna, ömsom sträckte ut fingrarna. Det stack i dem när blodet segade sig fram. Hon såg sig omkring. Det mesta var fett och socker här. I ett hörn hittade hon cigaretterna.

Men nej, hon borde inte. Hon ville inte komma hem till pappa och stinka rök. Att Meja rökte var hon säker på, men han förväntade sig inte det av henne – den lyckade av systrarna. Under uppväxten hade han ofta tjatat om hur farligt rökning var. Alkohol också i och för sig, men de förmaningarna hade inte haft samma tyngd. Både han och mamma hade alltid varit lite för glada i att dricka själva. Inte så att de var alkoholister eller så, men spriten hade definitivt fått dem att tappa omdömet ibland.

Natalie gick fram till chokladhyllan där det fanns säkert hundra olika sorter. Hon plockade åt sig en Snickers, lade tillbaka den och tog en tvåhundra grams nougatcrisp från Marabou. Höll den medan hon försökte nå fram till ett beslut. Det var som om hon inte kunde bestämma sig om någonting längre.

”Lägg tillbaka den.”

Hon stelnade till och sneglade hastigt bakåt. Uppmaningen

var inte menad åt henne, utan åt en flicka på kanske sju som tryckte en ask med gelébjörnar mot bröstet. Ena framtanden saknades. Den stickade mössan med öronlappar var djupt nerdragen i pannan, där en mörkbrun lock hängde fram.

”Jag vill ha.”

Orden knappt hörbara, och björnarna lämnade inte flickans bröst. En kvinna i glansig snöoverall tog snabba steg mot flickan, gissningsvis hennes mamma.

”Nej, sa jag.”

Natalie såg all den vilja som kramade godisasken, och hon avundades styrkan och självklarheten i den. Mamman var framme vid flickan nu.

”Sluta krångla!”

Rösten hade blivit så hög att övriga inne på macken stannade upp. Iakttog, öppet och i smyg. Konflikten var inte av det slag man lade sig i, i alla fall inte än. Flickan tittade på asken och skakade på huvudet.

”Jäkla unge, alltså!” Mammans spott landade på golvet, bland slasket som snötyngda skor hade dragit in. ”Du ska göra som jag säger. Annars blir du kvar här.”

Du. Inte vi.

Flickan snyftade till, men höll kvar i asken. Hon visste helt enkelt inte hur man gav upp. Mamman slet åt sig asken, slängde tillbaka den och släpade flickan mot utgången.

”Det blir massor med godis i jul.”

Rösten var lugnare, men det var alldeles för sent för det.

De andra på macken fortsatte med sitt, tycktes lättade att de slapp blanda sig i. Men inte Natalie som tittade mot dörren där flickan hade försvunnit. Hon borde ha hjälpt henne. Borde ha fått mamman att förstå hur fel det var att hota med att överge.

Natalie var tre år den gången hon tappades bort på en bensin-

mack. Det var ett av brottstyckena som återstod av hennes barndom. Ibland kunde hon undra om det var något fel på henne, för allt hon inte mindes. Åren före tio tog nog inte mer än en kvart att spela upp, en ryckig kvart full av motsägelser och hål. Men just det här minnet var kristallklart.

Det var sommar. Treåriga Natalie hade klänning och benen var såriga av sönderkliade myggbett. Klänningen var ny, rosa med röda jordgubbar. Meja som nyss fyllt två sov i barnstolen och pappa hade stannat hos henne. Mamma hade följt med Natalie eftersom hon behövde kissa. Plötsligt var mamma borta. Natalie sprang runt och letade mellan godishyllorna. Mindes inte pappa och Meja i bilen utanför. Det enda som fick plats i henne var att mamma inte var där. Att hon var ensam. Först när hon storgråtande föll ihop på golvet som luktade simhall försökte en äldre man hjälpa henne. Hon kunde fortfarande frammana doften av hans rakvatten, hans bekymrade: *Hur är det lilla vän?* Men hon fick inte ur sig ett enda ord. Mamma dök upp bakom mannen, och frågade förvånad varför hon grät.

Det var första gången mamma svek genom att försvinna, eller i alla fall den första Natalie mindes. Även om mamma hade tyckt att hon överdrev. Mamma hade följt med en anställd ut på lagret för att hämta något. *Jag var tre*, ville Natalie fortfarande skrika. Det hade verkligen känts som om alla hade åkt i väg och glömt henne kvar. Som om hon aldrig någonsin skulle bli hittad.

Natalie tittade på chokladen i sin hand. Kanske borde hon lägga tillbaka den som en solidaritetshandling med flickan, med sitt treåriga jag, men hon bytte den mot en Marabou med saltlakrits.

”Var det bra så?” frågade tjejen bakom kassan glatt.

Hon var betydligt yngre än Natalie. Antagligen inte ens

tjugo. Hon hade en piercing i ena ögonbrynet och taggigt blonderat hår – rötterna var nästan svarta. Kanske flickan om drygt tio år. Tanken tröstade, att flickan skulle bli rebell och våga stå emot. Natalie kunde skriva den berättelsen åt henne. Verkligheten var hennes material att göra som hon ville med. Så varför satte hon inte igång?

”En kaffe också.”

”Vilken storlek?”

”Liten, mellan eller stor?” fortsatte tjejen när Natalie inte sa något.

Det var *inte* ett svårt beslut.

”Stor.”

Hon fick ett vitt plastlock att ta med till kaffeautomaten som fanns i andra änden av butiken. När hon såg muggen det passade ihop med var hon nära att gå tillbaka. Det var för fan en halvliter. Minst. Men hon orkade inte prata med tjejen i kassan, och förklara att det inte var detta hon hade menat med stor.

En äldre dam kom ut från toaletten och log så där som bara gamla damer kan. Natalie log också. I någon sekund var livet just så enkelt.

Hon hällde upp kaffet, fyllde på med mjölk för att få bort det brännande. Kaffet höll händerna behagligt varma när hon gick tillbaka mot bilen. Hon spanade efter flickan, men hon var borta. Kanske hade hon och mamman kört i väg i den krockskadade Toyotan, för den var inte heller kvar.

Natalie sjönk ner i framsätet på hyrbilen som redan var utkyld. Hon slog igång motorn medan hon drack mer av kaffet. Naturligtvis borde hon ha gått på toaletten också, men hon ville inte tillbaka in i bensinmacken och visa sig i all sin velighet. Det fick bli en ursäkt att ta ännu en paus om några mil. Hon tryckte i sig hälften av chokladkakan och lade resten i handskfacket.

I backspegeln råkade hon få syn på sig själv. De grönbruna ögonen var det enda hon brukade vara nöjd med i sitt utseende, men nu såg de insjunkna ut. Hon tänkte att detta var sista chansen att ändra sig. Att återvända till Stockholm i stället för att fortsätta ner till Öland. Men nej, det gick så klart inte. I går hade en hysterisk Meja ringt och berättat att mamma varit försvunnen sedan i måndags. Fyra dagar utan kontakt var ovanligt länge även för mamma, men Natalie var mer oroad av att tvingas umgås med sin syster under de här omständigheterna. Nu var de på väg till barndomshemmet båda två. De hade inte firat jul där tillsammans på tio år.

Kapitel 2

MEJA

En skugga svepte förbi ute i hallen och det kunde inte vara pappa. Sedan höftoperationen förra vintern rörde han sig inte så där fort. Meja slängde ifrån sig disktrasan och skyndade efter. Agnes hade redan hunnit få på de svindyra kängor hon tjtatat till sig i födelsedagspresent. Snabbt ryckte dottern åt sig jackan och öppnade ytterdörren. Den kalla luften välldde in.

”Stopp”, sa Meja. ”Vart ska du?”

Rösten på tok för gäll, men hon kunde inte hjälpa det. Dottern visste exakt hur hon skulle trigga. Alla gånger hon stuckit i väg utan ett ord. Alla gånger Meja jagat henne, både via mobilen och till fots. Stressat omkring i Malmö på en massa platser där Agnes kunde tänkas vara. Och en del andra platser också, för när hon väl hade börjat gick det liksom inte att sluta.

”Ut en sväng.”

”Och göra vad?”

”Andas”, sa Agnes och vände sig mot henne med sitt hånleende.

Att dottern rökte hade Meja koll på, för kläder och hår stank, men hon hade valt att släppa den fajten. Det fanns så många andra att utkämpa. Agnes var femton år och hela hen-

nes värld var ett krig. Med lärarna som inte fattade. Med kompisarna som drog en efter en för att de inte orkade med hennes utbrott. Men allra mest med Meja. Mamman som var en övervakande fascist. En nolla utan eget liv. Dessutom kunde Meja knappast säga något. Även om hon hade lyckats sluta med ciggen själv.

Agnes ansikte slappnade av. Troligen mindes hon skälet till att de var här. Mejas mamma, hennes mormor, var försvunnen.

”Förlåt”, sa hon. ”Jag är tillbaka om max en halvtimme. Jag lovar.”

Ytterdörren stängdes, och Meja blundade och djupandades. Agnes skulle bara ta en promenad. De var på Öland nu och hon kunde inte ställa till med så mycket här. Allt som fanns runt dem var träd och några få grannar. Det hade i och för sig aldrig hindrat henne själv. Meja var tre år yngre än Agnes när hon blev så full att hon måste magpumpas på akuten, två år yngre när hon krockade på mopeden och nästan hade ihjäl en annan människa, ett år yngre när hon testade att köra bil första gången. En av pappas kolleger stoppade henne, och ringde dit pappa som skämtade med kollegan men exploderade av ilska när de kom hem. Och hon var bara tre år äldre än Agnes när hon blev gravid.

Meja återvände till köket. Hon stirrade på fläckarna på diskbänken, och sedan på trasan. Det behövdes ett starkare rengöringsmedel. Det måste ha gått veckor sedan någon ens brytt sig om att torka av bänken. Kanske för att den varit gömd under högar av kastruller och tallrikar med intorkade matrester. Mamma hade aldrig gillat att städa, men pappa hade brukat sköta det hyfsat. Hur hade föräldrarna egentligen haft det den senaste tiden? Mamma hade gnällt en del på pappa i telefon, sagt att pensioneringen gjort honom till en grinig gubbe.

Du klarar detta, peppade Meja sig själv och gick ut till pappa

i vardagsrummet. Han satt nersjunken i soffan och tittade på skidskytte. Klädseln var samma som alltid: jeans och rutig skjorta. Möjligen skrynkligare än vanligt, och han hade varken rakat eller kammat sig på några dagar. Det mörkgrå håret spretade. Det var fortfarande tjockt, men den hårkvaliteten hade hon tyvärr inte ärvt.

”Vart skulle Agnes?” frågade han fast han måste ha hört dem.

Förmodligen ville han bara reta henne för att hon var en kass förälder. Hennes stök under tonåren hade han försökt bota med utgångsförbud, beslagtagen mobiltelefon, indragen månadspeng och genom att låta Natalie övervaka henne. Inget av det hade hjälpt, och det enda hon varit säker på när det gällde Agnes var att inte köra det racet. Ändå var hon farligt nära att hamna där. Mobilen skulle hon aldrig ta, eller månadspengen. Men under ett gräl hade hon hotat att låsa in Agnes och kasta bort nyckeln. Det hotet hade hon i alla fall bett om ursäkt för.

”Ut”, svarade Meja.

Lädret knarrade när hon satte sig i fåtöljen. Hon ville inte komma för nära. I några få timmar hade hon varit här och pappa gick henne redan på nerverna.

”Du är för slapp mot henne”, sa han. ”Du måste sätta gränser.”

Egentligen orkade hon inte ta den diskussionen nu, men hon klarade inte att bara jamsa med.

”Jo, jag vet att du tycker det. Fast jag väljer bara en mindre auktoritär stil.”

Det väntade mothugget uteblev.

”Har du hört från Natalie?” frågade pappa.

”Nej, men hon kommer säkert när som helst.”

”Vi får hoppas det.”

Hans röst var löjligt ljus av förväntan, och Meja ville inte lyssna på en massa ordbajsande om storasystemens framgångar.

”Bor Torbjörn kvar?” frågade hon.

Torbjörn hade bott i det gula trähuset ett par hundra meter in i skogen redan under uppväxten. Visserligen var ju både Solveig och Stefan borta nu, och Torbjörn måste närma sig åttio, men hon trodde inte att han någonsin tänkte flytta. Pappa var sextiosju och de gjorde allt möjligt tillsammans. Varje höst åkte de över till fastlandet och jagade och de hade alltid något snickarprojekt på gång. Pappa hummade till svar. Skidskyttet hade lockat tillbaka hans fokus.

”Och i Westmans hus?”

Familjen Westmans hus var det tredje på den lilla skogsslingan, ytterligare några hundra meter in. De hade flyttat redan vid millennieskiftet, men efter det hade ägarna växlat lika ofta som årstiderna.

”Det bor ett par från Stockholm där nu. De är såna där hippier.”

”Hippier?” frågade Meja.

I våras hade hon gått en kurs i meditation, och hon körde yoga på gymmet ibland. Möjligen räckte det för att kallas hippie i pappas värld.

”Ja, eller bohemer, trädkramare, miljömuppar ... Det är samma trams.”

”Hur gamla är de?”

”Inte vet jag. Runt trettio, kanske.”

Meja undrade om de skulle bli ett problem för Agnes. Kanske fanns det droger där. Dotterns förra pojkvän hade langat och Agnes hade garanterat provat, men Meja trodde inte att hon hade fastnat, fast helt säker gick det ju aldrig att vara. En gång hade Agnes blivit hemkörd av polisen när hon varit på fest med den langande pojkvännen. Polisen hade gjort ett tillslag där. Agnes hade varit tretton år då, och polisen hade läxat upp Meja om att hon inte borde låta dottern vara ute. Som om det hade

varit ett val. Till henne hade Agnes sagt att hon skulle på bio med en tjejkompis och sedan sova över hos henne. Meja hade till och med pratat med en kvinna som låtsats vara kompisens mamma.

Hon riktade blicken mot teven, ett skott träffade någon millimeter utanför den svarta cirkeln i mitten, men hon kunde inte koncentrera sig. Hon visste inte vad hon skulle ta sig till med Agnes längre. I januari hade de ett nytt möte med socialen inbokad, men hon tvivlade på att det skulle leda till någon vettig insats. Och så nu mamma på detta. Meja tog sats inför frågan hon hade dragit sig för att ställa.

”Vad säger polisen?” frågade hon.

”Inget.”

Ordet kom snabbt, som alltid när pappa blev irriterad. Hans humör hade förpestat hennes barndom. Den strikta synen på rätt och fel. Det var alltid hon som väckte vreden, aldrig Natalie, hans minipolis.

”Men något måste de väl ändå säga?” envisades hon. ”Vad tror de? Det har ju gått flera dagar sen mamma försvann.”

Innan pappa gick i pension för sju månader sedan jobbade han som kommissarie hos Kalmarpolisen, och Meja kunde bara inte tro att de inte hade sagt något till honom. Eller att han själv inte visste mer än så här. I söndags hade mamma inte svarat när Meja ringde. Det i sig var inte ovanligt, men på tisdagen hade hon heller inte fått tag i henne och på onsdagen hade hon ringt pappa i stället. Då hade han berättat att mamma inte sovit hemma på två nätter. Att han inte hade en aning om var hon var. När han kommit hem i måndags hade dörren stått öppen och mjölken lämnats framme. Meja hade velat kontakta polisen direkt, men pappa hade blivit förbannad. De hade skrikit på varandra så där som de gjort under hela tonåren. Efter ett hemskt dygn hade Meja anmält mamma försvunnen och sedan ringt Natalie.

”Men vad fan”, sa pappa och sträckte sig efter fjärrkontrollen, höjde volymen flera snäpp.

Meja reste sig och gick tillbaka till köket. Vad var det med pappa? Trots att mamma försvunnit hade han varken hört av sig till sina döttrar eller velat anmäla, i stället betedde han sig som om Meja gjort fel. Det kändes inte helt friskt. Tänk om pappa visste exakt vad som hade hänt? Meja tvingade undan tanken. Hon var urlless på hur pappa påverkade henne. Den rätten hade han förlorat för länge sedan.

Mamma skulle komma tillbaka. Naturligtvis skulle hon det.

Meja hämtade mobilen och skickade ett mess till Jakob. Skrev att hon saknade honom. Inget gnäll om att vara i barndomshemmet med bara pappa. Jakob skulle fira jul hos sina föräldrar i Frankrike, och Meja hade aldrig hört honom snacka skit om dem. Hans föräldrar verkade ha ett kärleksfullt och stabilt förhållande, vara trevliga på riktigt. Inte så där plastigt trevliga som hon fått för sig att överklassen var. Jakob hade skrattat när hon erkänt den fördomen. Till våren kunde de kanske åka till Frankrike och hälsa på. Då skulle hon och Jakob ha varit tillsammans i ett halvår. Hon hade sett foton av huset och det liknade mest ett slott.

Jag saknar dig också, svarade Jakob.

Värmen rann ut i bröstet. De hade träffats på en pub. Han var inte snygg på det där sättet som hon brukade falla för, hade varken mörkt hår eller ett bländvitt leende. Håret var cendréfärgat och mellan framtänderna fanns en glugg. Han hade slagit sig ner bredvid henne vid bardisken, beställt två whisky och gett den ena till henne: *Du ser ut att behöva den*. Hon hade vänt sig mot honom, beredd att snäsa av. Men något i hans blick hade fått henne att ändra sig. Redan från början hade det känts som om han faktiskt brydde sig, som om han såg henne. Med honom upplevde hon att hon dög. Med honom kunde hon slappna av och garva åt allt.

En bilmotor fick Meja att lyfta blicken. Natalie svängde in på gården och ställde sin splitternya Volvo bredvid hennes rostfläckade Skoda. Självupptagna fröken duktig. Blodtrycket steg direkt. Meja begrep inte hur hon skulle överleva de närmsta dagarna. Alla tjtade om hur fantastisk Natalie var. Så hade det varit redan under uppväxten. Systemen hade skött sig, både hemma och i skolan. Hon bröt aldrig mot regler och passade in överallt. Och det hade ju inte direkt blivit bättre sedan det börjat gå så bra med böckerna. Då hade hon tippat över och blivit odräglig. *Är du släkt med Natalie Bjerke?* var en av de första sakerna Jakob hade frågat Meja. Men han hade droppat ämnet när han fattat att det var känsligt. Så länge det var möjligt tänkte hon undvika att Jakob och Natalie träffade varandra. Natalie hade redan snott en pojkvän från henne, och med Jakob tog Meja inga risker.